

1

Het verhaal over hoe ik, Julianne Carter, en Stephen, mijn heerlijke zoontje van twee, in 1963 op dat zeiljacht op die woeste zee voorbij de noordelijkste punt van Queensland terecht waren gekomen, was nogal beangstigend. Maar dat was nog niets vergeleken met het feit, dat we ook nog eens alleen werden gelaten in die vreselijke storm.

Het ene moment waren we nog in handen van een kundige kapitein en het volgende was hij verzwolgen door de storm. Waardoor we opeens helemaal alleen waren overgeleverd aan de genade van die verpletterende natuurkracht.

Voor we op Thursday Island voor een zeiltochtje van wal staken, was mij verzekerd dat de kapitein – een sympathieke en praatgrage man die Mozes heette – de beste uit de verre omtrek was. En ik vermoed dat hij dat ook was, maar zelfs de meest ervaren stuurman heeft het lot niet in de hand. In dit geval was die hand niets minder dan een vuist. Misschien was het een drijvende boomstam of een walvis geweest, die tegen de romp ramde. Waardoor ik uit een diepe slaap onderdeks werd gerukt, waar ik door de zacht deinende zee in slaap was gesukkeld.

De boot helde gevaarlijk ver naar rechts en wierp zich toen in tegenovergestelde richting. Ik schreeuwde het uit, klauterde naar het bankje aan de andere kant en dacht dat de kleine

Stephen compleet door de kombuis heen gestuiterd moest zijn. Tot mijn opluchting zag ik dat hij zelfs niets van alle gedoe had gemerkt. Hij lag nog rustig te slapen, zich niet bewust van de golven die tegen de boot aan beukten.

Hoelang hadden we geslapen? In paniek liet ik Stephen achter en klauterde via de smalle ladder naar het dek.

Wat ik toen zag, bezorgde me bijna een hartverzakking. Donkere, onheilspellende wolken joegen dreigend en benauwend laag over ons heen. We zaten in een dal tussen twee hoog optorende golven met rafelige, schuimende koppen die eruitzagen als rijen ontblote tanden. De rustige zee die ons naar buiten had gewenkt voor een genoeglijk uitje, was een monster geworden dat ons tussen zijn angstaanjagende tanden te pakken had.

De kapitein draaide zich half om van het roer, zijn door de zon gelooidde huid nu asgrauw en vertrokken. Ik zag de angst in zijn ogen. Ze waren als twee open putten die wegzonken in een afgrond van onzekerheid. Ik had het gevoel dat ik werd opgeslokt door het duister in die ogen, diep weggezogen naar een plek waar niet fatsoenlijk meer te navigeren viel.

Een hartslag lang deelden we hetzelfde vreselijke gevoel: we verkeerden in doodsgevaar.

Ik weet niet of hij nou werd afgeleid door mijn plotselinge verschijning, of doordat hij was verdwaald in zijn eigen angst, maar hij was zich in elk geval niet bewust van het grootzeil dat naar hem toe zwiepte. Ik wilde hem waarschuwen, maar voor ik een half woord over mijn lippen kon krijgen, was het al te laat. Ik keek sprakeloos toe hoe de giek met een verbrijzelende kracht de achterkant van zijn hoofd raakte. Hij werd door de klap opzij gesmeten en op dat moment helde de boot en kiepte hij zo over de reling in de kolkende zee.

Ik stond als aan de grond genageld bij het luik en klemde me vast aan de ladder, niet in staat om te geloven wat mijn ogen zojuist hadden aanschouwd.

Met de gedachte om me naar de reling te haasten en de man te redden, liet ik de ladder los. Maar ik had geen zeebenen en dus greep ik de ladder al net zo snel weer vast als dat ik hem had losgelaten. Ik zag het al gebeuren dat ik ook overboord zou worden geslagen en mijn zoontje hulpeloos alleen zou achterblijven.

Ik gilde het uit en zocht paniekerig het schuimende water af, maar ik zag geen teken van leven van de kapitein. De oceaan had hem met huid en haar opgevreten en duwde het klassieke zeiljacht ver weg van de plek waar hij overboord was gegaan.

Heel even voelde ik een diep verdriet voor de man en het eventuele gezin dat hij achterliet, maar die gedachten werden al snel verpletterd door de acute doodsangst om mijn eigen situatie.

Het lege dek voor me zag eruit als een scène uit een griezelfilm, losstaand van de werkelijkheid, een beeld dat alleen maar was bedoeld om je angst aan te jagen. Ik besepte de volledige reikwijdte van het gevaar waarin we verkeerden terwijl we naar het hoogtepunt van een gigantische golf werden getild. We bevonden ons in het keelgat van een gapende oceaan, waren niet meer dan een spikkeltje in die hoog opgestuwde zee, zo ver bij de Noord-Amerikaanse kust vandaan. De kust die ik achter me had gelaten om in het kielzog van een gestrand huwelijk Gods roepstem te gehoorzamen.

Zelfs tijdens mijn tumultueuze relatie met Neil was mijn familie altijd een sterk toevluchtsoord geweest, een schuilplaats. Mijn hele leven hadden mijn vader, moeder, zussen en bedienden altijd voor me klaargestaan. Zelfs tijdens de donkerste nachten had ik altijd vaste bodem onder mijn voeten gehad.

Maar in die oceaan ten noorden van Queensland was ik in vrije val, op weg naar een bodemloze en chaotische dood. De God die ik kwam dienen, viel nergens te bespeuren.

De boot helde vervaarlijk over en ik raakte in paniek door de knal die ik hoorde. Er was iets gebroken.

Het roer? De kiel. Of nog erger, de romp.

Er plensden grote hoeveelheden zout water over de reling en ik draaide me om naar het open luik achter me, doornat en graaiend naar houvast. Het water stroomde door de deuropening.

Ik liet me snel van de ladder glijden, knalde de deur dicht en ramde de grendel naar beneden om hem goed waterdicht te maken, waarmee ik ook het geluid van de beukende golven dempte.

Stephen sliep rustig door.

Ik begon te beven.

Enkele lange momenten zag ik kans om mezelf wijs te maken dat dit allemaal een droom was. Dat ik nog steeds naast mijn zootje zat te slapen, hoog in de lucht, aan boord van de Pan American, op weg naar Australië. Ik zou zo meteen wakker worden uit deze nachtmerrie. Veilig.

Maar toen maakte de boot een wilde zwaai, waardoor er een roestvrijstalen koffiepote van een van de planken tegen de vloer klapte en ik me meteen realiseerde dat dit geen droom was. Er begonnen grote regridruppels tegen de raampjes te tikken.

Verbazingwekkend genoeg sliep Stephen gewoon door en bleef hij zelfs rustig ademhalen. Dat was de enige zegen van dat moment. Mijn moederlijke instincten eisten van me dat ik mijn kind tegen elke prijs zou beschermen. Hij zou blijven slapen, zodat hij niet bang zou worden – dat werd op dat moment mijn belangrijkste doel.

Ik duwde alle gedachten aan de op ons in beukende storm opzij, liet me op mijn knieën vallen en kroop onder de tafel. Het tafelblad zat met een enkele vergrendeling vast. Ik klauwde ernaar, klikte hem los, rukte het tafelblad van zijn poot en zette hem overeind tegen de kussens van het bankje waarop Stephen lag, zodat hij er niet af kon rollen. Ik had een doos met ingeblikt eten zien staan en vocht om overeind te blijven toen ik hem op zijn plek schoof en daarmee het tafelblad klem zette.

Om eerlijk te zijn, vroeg ik me af of er ook maar iets zou blijven staan in die storm.

Ik wist niet hoe je een zeilboot vooruit moest laten gaan, of laten draaien of stoppen, zelfs niet in een rustige zee. Het grootzeil van de boot stond strak gespannen in de wind. Door de patrijspoort kon ik zien hoe we over de golven gesmeten werden, eerst naar de ene kant kantelend en dan naar de andere. We zouden nog omslaan als ik het grootzeil niet op de een of andere manier naar beneden zou kunnen halen. En zover ik kon zien, kon dat niet van binnenuit de romp gebeuren. Ik moest weer naar boven de storm in.

Mijn vader en moeder waren nogal excentriek, maar hadden ook stalen zenuwen. En iets daarvan hadden ze aan mij weten door te geven. Ook al werd ik geconfronteerd met een vrijwel zekere dood, ik kreeg het toch voor elkaar om mijn paniek in te dammen.

Ik zal je vertellen dat ik geen idee had van wat ik aan het doen was of dat ik ook maar een sprankje hoop had dat het zou lukken, maar ik wist dat ik *iets* moest doen.

Ik struikelde terug naar het dek, met de herinnering aan Mozes die overboord werd geslagen nog vers in mijn geheugen. Ik begreep niet waarom hij het zeil niet had gestreken. Misschien had hij zijn best gedaan om de storm te ontlopen en had hij daarom zo veel mogelijk van de beschikbare wind gebruik gemaakt tot het te laat was.

Mijn blouse en capribroek waren doornat, maar de rubber zolen van mijn canvas schoenen gleden niet weg. Ik greep een van de touwen om mezelf in evenwicht te houden en trok mezelf naar de plek waar het touw van het grootzeil aan de mast vast zat. Er zat daar een handlier en ik trok eraan, maar de hendel weigerde om in beweging te komen. Er spetterde schuim in mijn gezicht. Ik zag nauwelijks iets en als ik me niet stevig had vastgehouden aan de touwen, zou het steigerende dek me onderuit hebben gehaald.

Ik zocht tevergeefs naar een vergrendelingsmechanisme. Geen flauw idee hoe ik die hendel moest loskrijgen. Ik kreeg het idee om het touw door te snijden.

De bliksem leek de wolken doormidden te zagen. Een zware, scherpe donder klonk boven mijn hoofd. Woeste wolken lieten vlagen stekende regen op me neerdalen en ik moest mijn ogen tot spleetjes knijpen om ze te beschermen. Het zeil sleepte ons over de toppen van de golven, waardoor we elk moment dreigden te kapseizen. Misschien kon ik het zeil laten zakken door het touw door te snijden. Er had een emmer met een rood vilmes op dek gestaan, maar dat was verdwenen. Allebei in de zee gespoeld.

Ik klauwde me een weg terug naar het luik, daalde zonder te vallen de ladder af, haalde een mes uit de kombuis en keerde terug naar het dek. Met elke stap die ik deed, leken de golven hoger te worden, als voortrollende bergen. Ik moest dat zeil naar beneden zien te krijgen!

Maar op het moment dat ik het touw probeerde door te zagen, realiseerde ik me dat het helemaal geen touw was! Het was een kabel, van dikke strengen roestvrij staal.

Daar stond ik dan, versteend door mijn hulpeloosheid. Ik wist niet hoever we op zee waren. Ik wist niet in welke richting we waren gevaren. Ik wist niet waar de zee eindigde en het land begon.

Ik wist dat we ons in de Koraalzee bevonden, dat wel. Misschien dat de boot in westelijke richting werd geblazen, de Pacific in. In noordelijke richting naar Nieuw Guinea. In zuidelijke richting naar Australië toe. Of naar het westen, terug naar Thursday Island. Ik hoopte maar dat het het laatste was. Die enorme Pacific liet mijn gedachten naar een wisse dood drijven.

Ik gilte tegen de wind dat hij zich koest moest houden, ging op het zeil af en stak met het mes in het strakgespannen canvas. Enkele uithalen beloonden me met een scheurtje in het mate-

riaal, voor een muur van water me op mijn knieën dwong. Het mes vloog uit mijn handen.

Ik greep naar elk voorwerp dat me maar houvast bood en wist terug naar de kombuis te kruipen en het luik te sluiten. Stephen sliep nog steeds – vraag me niet hoe dat kon.

Toen pas bedacht ik dat ik hem met behulp van de band van een zwemvest aan het kussen vast kon maken, zodat hij niet van het bankje af zou worden geslingerd als het nog erger werd.

Nadat ik dat had gedaan, restte me niets anders dan me over mijn zoontje te buigen en God te smeken om ons te redden. We waren niet meer dan mieren op een stuk drijfhout dat door hele series verpletterende golven alle kanten uit werd gesmeten. Elke donderklap liet het metalen fornuis rammelen.

De wind rukte zo hard aan het jacht, dat het kreunde en piepte. Mijn enige hoop lag in het feit dat het schip nog niet aan stukken lag of was omgeslagen. De klap waarvan ik wakker was geworden, zou eerder de kiel zijn geweest dan de romp.

Het beuken van de golven leek nooit op te houden. Minuten tikten weg, een uur kroop voorbij en ging over in uren die verstreken.

Ik begrijp nog steeds niet helemaal hoe het jacht heel is gebleven tussen die beukende watermuren. Ik weet alleen maar dat we op de een of andere manier door het ergste deel van de storm heen zijn gekomen. De wind begon eindelijk af te nemen. De golven waren niet zo hoog meer en ook de regen werd minder.

Na uren van doodsangst begon ik rustiger te worden. Ergens begon langzaam wat hoop te gloren dat we het zouden overleven.

Maar het heeft niet zo moeten zijn.

Het moment dat de storm ons uiteindelijk de das om deed, kwam plotseling, met een oorverdovend gekraak ergens onder ons, veel luider en doordringender dan het gebroken roer. In

eerste instantie dacht ik dat de romp in tweeën was gespleten, maar zo gauw de boot begon te hellen, wist ik dat de kiel het begeven moest hebben. Van wat ik sinds die tijd heb geleerd, weet ik dat dat lange, platte ding onder een zeilboot, dat voorkomt dat de wind de boot opzij duwt, normaal gesproken het sterkste deel van de constructie van een schip vormt. Dus ik begrijp niet waarom hij eerder brak dan de romp.

Wat ik wel weet, is dat de boot op het ene moment recht lag en hij het volgende moment op zijn zij hing. Door de klap brak de mast, die door een van de raampjes naar binnen werd gedrukt.

Ik kan me nauwelijks meer de doodsangst voor de geest halen die ik voelde toen we op volle zee kapseisden. Rechts van me kwam de vloer met een ruk omhoog. De koffiepoot klapte tegen het plafond. Het tafelblad stuiterde weg. Er gutste water de kajuit in.

Ik zag de kajuit om me heen in elkaar storten, maar ik werd helemaal in beslag genomen door wat er met Stephen stond te gebeuren. Instinctief greep ik naar hem, waarvoor ik de tafelpoot moest loslaten. Op het moment dat ik dat deed, werd ik door de kajuit gesmeten.

Ik weet nog dat ik gilde toen mijn lichaam door de lucht zweefde. Ik herinner me dat ik dacht dat dit allemaal gebeurde vanwege een steeds terugkerende droom waarin ik de halve wereld over was gevlogen. En toen sloeg mijn hoofd tegen een van de laaghangende kastjes en werd het zwart om me heen.

2

Elk verhaal begint lang voor elke gebeurtenis die ons plotse-
ling en vaak onomkeerbaar een nieuw verhaal in slingert – in
mijn geval het kapseizen van dat klassieke witte zeiljacht in de
Koraalzee.

Mijn verhaal begon met een droom.

Maar eigenlijk begon het bij mijn vader, die me vertelde
hoe de wereld in elkaar stak. En bij mijn moeder, die me elk
moment dat ik wakker was beïnvloedde. Ik zal hier alleen de
algemene context van mijn leven geven voor ik uit de ene
wereld werd weggerukt en in de andere werd geworpen. En
dat allemaal vanwege die ene, steeds terugkerende droom.

Mijn moeder, Ellen Carter, was een nette Britse dame uit
Londen, die in New York mijn vader ontmoette. Een jaar later
trouwde ze met hem en ze verhuisden in 1933 naar Atlanta. Ze
kreeg al snel mijn oudere zus, Patrice, toen mij, Julianne, en
uiteindelijk Martha. We woonden in Georgia tussen alle andere
zuidelijke schoonheden, maar mijn moeder voedde ons op als
fatsoenlijke Engelsen. In onze sociale kringen werden we vaak
'de Britten' genoemd. Mijn accent leek veel meer op het Britse
Engels dan op het uitgerekte zuidelijke accent van Georgia en
ik dronk op mooie zomeravonden liever thee dan mint *juleps*.

Ons onroerend goed bestond uit een herenhuis en vier klei-
nere huizen. En als je mijn moeder hoorde praten, zou je bijna

denken dat ze de koningin zelf was, ons landgoed haar land en wij haar onderdanen. Iedereen die geen deel uitmaakte van onze familie, was een vreemdeling die niet thuishoorde op haar Engelse bodem. Die mocht alleen een kopje thee komen drinken of een spelletje croquet komen spelen. En ze had er ook helemaal geen moeite mee om die mening te spuien.

Haar excentriciteit groeide naarmate ze ouder werd en maakte uiteindelijk plaats voor iets wat als seniliteit gezien zou kunnen worden. Haar woordkeuze liet de tenen van vreemden oprullen, maar we wisten dat ze een hart van goud had.

Ze had het idee dat de bedienden, die allemaal kleurlingen waren, slaven waren. En ze had er geen probleem mee om hun dat recht in hun gezicht te zeggen: ‘Slaaf Regina, wat heb je met mijn slippers gedaan?’ Of: ‘Waar zijn de rest van de slaven, Jacob?’

Onze bedienden werkten al heel wat jaren voor ons en mijn moeder was bij alle gelegenheden zeer attent ten opzichte van hen, en dan vooral met Kerst. Ze was de eerste die hun schrammen verzorgde en ze stuurde ze al naar de dokter als ze zelfs maar het kleinste vervelende hoestje hadden.

En toch was mijn moeder afstandelijk. Haar eigen vader en moeder hadden haar naar een internaat gestuurd voor een fatsoenlijke opleiding en hadden in haar leven nauwelijks een rol gespeeld. Ik vermoed dat ze haar best deed met de beperkte bagage die ze had. Maar ik had vaak het gevoel dat ze er meer voor de bedienden was dan voor mij.

En als mijn moeder al afstandelijk was dan was mijn vader, Richard, bijna totaal afwezig. Wanneer hij dronk, werd hij regelrecht obstinaat – en dat was hij eigenlijk continu wanneer hij thuis was. We leerden al snel om uit zijn buurt te blijven, wilden we een tik of een scheldpartij vermijden.

En verder was hij nog racistisch ook. Zijn betovergrootvader was een van de rijkste plantage-eigenaren van Georgia geweest. De familie kweekte geen katoen meer en had haar land geruild

voor olievelden in Texas. Maar mijn vader had nog steeds de onverdraagzaamheid niet van zich afgeschud dat als stroop door zijn aderen vloeide. Hij wist zich normaal gesproken aardig in te houden en kon zelfs nog wel wat vriendelijke woorden ophoesten voor Martin Luther King, als dat nodig was, maar dat laagje vernis verdween al snel na een paar borrels.

Hoe dan ook, zoals zoveel kinderen groeide ook ik op in mijn vaders schaduw. Als een dochter die geliefd en geaccepteerd wilde worden, maar dat nooit werd. Toen ik wat ouder was, zwoer ik dat mijn kinderen meer dan genoeg liefde en aandacht zouden krijgen. Zoals zoveel jonge meiden droomde ik van een idyllisch huwelijk met een liefhebbende man die me zou beschermen in een schitterend herenhuis, omgeven door overvloedig groen en met een wit paaltjeshek eromheen. En daar, in dat aardse paradijs, zouden we met onze vier kinderen liedjes rond het haardvuur zingen. Omdat zingen altijd mijn favoriete toevlucht was geweest wanneer het moeilijk werd.

We zouden met onze kinderen gaan picknicken, hun mooie verhalen vertellen en hen in bed stoppen om mooie dromen te dromen. Wat keek ik ernaar uit om de man te vinden met wie ik samen leven zou schenken aan verwondering en liefde.

Ondanks mijn vaders klaarblijkelijke zelfvertrouwen, vertrouwde hij voor zijn veiligheid stiekem op mijn moeder. En toen ze een longontsteking kreeg en daar ook aan overleed, stierf een deel van mijn vader met haar. We rouwden allemaal om ons verlies, maar mijn vader was niet te troosten. Hij sloot zich bijna een week lang op in zijn kamer. Toen hij er eindelijk weer uit kwam, had hij een nieuwe visie voor zijn leven.

Tijdens die week van zelfgekozen eenzaamheid, huilend om zijn verlies, raakte mijn vader er absoluut van overtuigd dat hij een kleinzoon moest hebben. Hij riep zijn drie dochters bij elkaar – Patrice, Martha en ik – en smeekte ons om hem

aan het einde van zijn leven te gedenken. Hij zou al snel onze moeder het graf in volgen, zei hij. Hij voelde het aan zijn botten.

Hij gaf ons allemaal de opdracht om snel te trouwen, onze meisjesnaam te houden en een zoon te baren aan wie hij alle rijkdom en prestige van de familie kon doorgeven. Mijn vader had tenslotte geen broers.

Misschien was het zijn manier om een en ander goed te maken. Nu hij zo'n klap te verwerken had gekregen, wilde hij een tweede kans op het gebied van de liefde. En voor hem betekende dat het krijgen van een zoon, ook al kon hij daar nu alleen nog via zijn dochters aan komen. Zelfs op dat moment leek mijn enige waarde voor hem te zijn dat ik hem een zoon kon schenken.

‘Onze meisjesnaam houden?’ protesteerde Patrice. Ze was al getrouwd en was naar Houston verhuisd, waar haar man, Henry Cartwright, de oliebronnen van onze vader regelde. ‘Ik ben al getrouwd. En trouwens, ik had de indruk dat u wilde dat ik een oogje op Henry zou houden, niet dat ik een gezin zou stichten.’

‘Je moet *inderdaad* een oogje op die parasiet houden, voor hij me leegzuigt!’ zei mijn vader schor terwijl hij met een kromme vinger naar haar wees. ‘Maar je moet je naam weer veranderen in Carter. Geef me een zoon. Een knappe zoon die Carterbloed in zijn aderen heeft. Dat is wel het minste wat je kunt doen na alles wat ik voor je heb opgeofferd.’

Toen mijn vader klaar was met Patrice, richtte hij een wanhopige blik op mij. Ik was op dat moment vierentwintig en had niet echt iemand op het oog.

‘Alsjeblieft, Julianne, heb medelijden met je vader en geef me een kleinzoon. Ik ben stervende!’

‘Ik ben niet eens getrouwd,’ protesteerde ik.

‘Maar dat kan zo veranderd zijn. Zonder probleem.’ Hij knipte met zijn vingers om het te benadrukken. ‘We moeten

een man voor je zien te vinden. Iemand die er goed uitziet en met hersens in zijn hoofd, niet zoals die sukkel die Patrice heeft gestrikt.'

We wisten allemaal dat hij er wat dat betreft niet echt naast zat.

'En jij, lieverd,' zei mijn vader terwijl hij zich tot Martha richtte, die pas negentien was. 'Jij bent het evenbeeld van je moeder. Je moet me een kleinzoon geven. Snel. Voor ik sterf. Beloof het me.' Zijn ogen keken ons smekend aan. 'Beloof me dit voor ik doodga.'

'Ik geloof niet dat u binnenkort al zult overlijden,' zei ik.

'Ik ben al half dood! Beloof me alleen dit. Meer vraag ik niet van jullie.'

Heel even zei niemand iets; hij had ons allemaal in de tang. Ik was nogal specifiek over degene met wie ik uiteindelijk zou trouwen, omdat ik op zoek was naar de perfecte man, begrijp je? Maar op dat moment drong het tot me door dat mijn verwachtingen me nog steeds niets hadden opgeleverd.

Ik had er altijd van gedroomd om een zoon of een dochter te hebben, die misschien eindelijk zou rechtekken wat er allemaal scheef zat in mijn leven. Misschien moest ik mijn vader hierin gewoon tegemoet komen. Tenslotte kon elke leuke man een goede echtgenoot worden of me een mooi kind schenken.

'Ik beloof het,' zei ik.

Hij keek me strak aan. 'Dat je niet meer zo kieskeurig zult zijn en een man zult vinden.'

'Ik ben ervan overtuigd dat—'

'Dat je mijn naam zult houden,' drong hij aan.

'Misschien zou ik—'

'En je een jongetje ter wereld zult brengen. Een kleinzoon. Om mijn naam en mijn erfgoed door te geven.'

Het idee begon wortel te schieten in mijn hoofd.

'Goed, pap.'

'Beloof het me.'

‘Ik beloof het.’

Hij greep me vast en drukte me stevig tegen zich aan, bedankte me alsof ik hem zojuist de enige reden om nog verder te leven had aangereikt. En ik denk dat dat ook zo was.

Maar ik wist ook dat trouwen niet een kwestie was van even met je vingers knippen.

‘Als het lukt,’ zei ik.

‘Ik zal je helpen, mijn lieve kleine zangvogeltje.’

Hij noemde me nooit zijn zangvogeltje, ook al zei hij dat ik degene was die de schitterende stem van mijn moeder had geërfd. Samen met haar had ik nogal eens duetten gezongen in de ochtenddiensten van de First Baptist Church.

Een jaar later trouwde ik met Neil Roberts. Ik was toen vijftientwintig.

Hij overleed toen ik zesentwintig was.

Als ik had geweten hoe Neil echt was, had ik me nooit laten inpakken door zijn charmante glimlach toen mijn vader hem als potentiële huwelijkskandidaat uitnodigde op ons landgoed. Heel wat mensen zeiden dat ik niet goed wijs was om met hem te trouwen, maar hij gaf me Stephen en alleen daarvoor ben ik hem al eeuwig dankbaar.

Ik kan me niet precies meer herinneren wanneer ik een hekel aan mijn man begon te krijgen. Misschien wel toen hij niet meer van zijn kamer af wilde komen en vier maanden na onze trouwdag in een diepe depressie wegzonk. Hij was een gekwelde ziel. Ik leed er ook onder, maar niet zo erg als hij. Ondanks dat hij me niet goed behandelde, had ik echt medelijden met hem.

Hij zonk vaak weg in de diepste spelonken van zijn emoties, vooral wanneer hij te veel dronk. Soms kon hij urenlang naar de horizon staren, alsof hij niet veel meer was dan een opgewarmd lijk. Op andere momenten negeerde hij me dagenlang en reageerde hij zelfs niet wanneer ik iets tegen hem zei.

Het is zelfs een keer gebeurd dat toen ik kokende olie op het

fornuis morste en het huis bijna in vlammen opging, hij totaal niet op mijn hulpgeroep reageerde en ik zo gefrustreerd raakte dat ik hem een koekenpan naar zijn hoofd slingerde. Het ding raakte zijn schouder, maar hij keurde me nauwelijks een blik waardig.

Om eerlijk te zijn, heb ik geen idee hoe hij zo was geworden. Hij sprak er nooit over. Erger nog, ik snap niet hoe hij het voor elkaar heeft gekregen om zijn ware karakter voor me te verbergen tot we getrouwd waren. Hij was een meester in de omschakeling, zoals ik het noemde. Zet hem bij een groepje mannen dat het over een olieovereenkomst in Zuid-Amerika had en hij mengde zich soepel in het gesprek. Maar eenmaal thuis nam hij nauwelijks de moeite om iets tegen me te zeggen, zelfs niet op zijn beste dagen.

Ik vroeg me af en toe af of mijn vader mijn man had betaald om mij het hof te maken, met me te trouwen en het zaad zijner lendenen aan te bieden voor een zoon. Toen hij zijn deel van de afspraak was nagekomen, was er in elk geval voor Neil niets meer over wat hem ook maar enigszins interesseerde. Mijn vader zou zoiets natuurlijk nooit toegeven en ik wilde hem ook niet lastigvallen met die vraag.

Na zes maanden getrouwd te zijn, werd ik wakker met het besef dat ik genoeg had van mijn huwelijk. Ondanks dat mijn familie tegen scheiden was, denk ik dat ik Neil tijdens dat eerste jaar had verlaten als ik er niet achter was gekomen dat ik in verwachting was.

Het werd een nogal radicale ommekeer. Zo gauw het tot me doordrong dat er een baby met vingertjes en teentjes en een klein neusje in mijn buik groeide, werd ik helemaal geobserveerd door mijn liefde voor dit kind. Verder deed niets er meer toe, alleen nog maar het leven dat in mijn buik bewoog. Ik droomde dan ook alleen nog maar van een baby die me met grote, ronde ogen aankeek en aan mijn gezwollen borsten sabbelde voor hij tevreden in slaap viel.

Op de dag dat Stephen ter wereld kwam, verhuisde een deel van mij naar de zevende hemel.

Diezelfde nacht in het ziekenhuis, kreeg ik voor het eerst de droom die voor altijd de richting van mijn leven zou veranderen. Dezelfde droom waardoor ik midden op een woeste zee op dat witte zeiljacht terecht kwam.

Normaal gesproken herinnerde ik me nooit wat ik droomde, maar de volgende morgen stonden de details van de jungle die ik in mijn slaap had gezien me nog zo helder voor de geest. Zo helder zelfs dat ik me even niet realiseerde dat ik in het ziekenhuis lag.

In de droom keek ik vanaf een hoog uitkijkpunt een grote vallei in, die vol stond met bomen en waar slingerplanten zo dik als mijn onderarm helemaal tot aan de grond reikten. Groepen rode en blauwe papegaaien stegen op en fladderden over een eindeloos moeras aan de andere kant van de vallei. Het landschap was zowel ruig als idyllisch.

Terwijl ik stond te kijken, en dacht wat voor een mooie plek dit was, leek een enkele, schitterende, hoge toon zich naar me uit te strekken, me te wenken. Een aanwezigheid leek me te hebben opgemerkt en riep me in een onafgebroken, liefkozende toon.

Ik keek om me heen en vroeg me af waar het lied vandaan kwam, maar zag niemand. De enkele, gevoelige toon werd luider en overal stegen er vogels op. Ze vlogen echter niet bij het geluid vandaan, maar juist ernaartoe.

En toen steeg ook ik op, zoals je soms in je dromen doet, en zweefde over de bomen heen de vallei in. Op dat moment kreeg de hoge toon gezelschap van een lagere – een diepere toon die door mijn beenderen heen leek te resoneren. Ik was niet bang. Integendeel, ik vond het geluid ongelofelijk geruststellend klinken. Het leek zich om mijn hele lichaam heen te wikkelen en me mee te trekken.

Steeds sneller ging het, recht op een kale heuvel af. En op

die heuvel zag ik de vorm van een mens. Ik kon niet zien of die persoon kleren aanhad of naakt was, een man of een vrouw was. Maar ik wist dat het lied bij hem of haar vandaan kwam, en in mijn gedachten was de zanger majestueus. Een exotisch wezen van een andere wereld dat me riep met een stem die niet van deze wereld was, tegelijkertijd hoog en laag.

Kom naar me toe, klonk het zonder woorden. Vind me. Voeg je bij me. Red me...

Voor ik het gezicht van de zanger kon zien, vervaagde de droom, waarmee het geluid, de jungle en die persoon ook verdwenen. Ik werd met wijd open ogen wakker.

De beelden en geluiden van de droom bleven nog een half uur na sudderen voor ik ze vergat door de baby die in mijn armen werd gelegd.

Maar de droom keerde een week later terug. En toen nog eens, enkele dagen daarna. Om de paar dagen kreeg ik de droom, een uitnodigende roep die me wenkte en me innerlijke vrede gaf, ondanks de smeekbede om te worden gered, wat ik meer voelde dan hoorde. Mijn eerste interpretatie van de droom was dat mijn zoontje me riep. Ik had de droom tenslotte voor de eerste keer gehad in de nacht dat hij was geboren. Stephen had zijn moeder nodig om hem naar een tuin te leiden die Eden heette. Samen zouden we voor altijd veilig zijn, vol van leven, liefde en schoonheid.

Ik maakte me ongezond druk over mijn baby en negeerde het advies van meer ervaren moeders dat ik niet bij elk geluidje dat hij maakte, moest opspringen. *Laat hem af en toe gewoon huilen, in plaats van hem meteen uit zijn wieg te tillen om hem te voeden*, zeiden ze dan. *Alsjeblieft, zeg. Geef hem eens een tik op zijn vingers wanneer hij aan dingen zit waar hij niet aan mag komen.*

Maar ik kon Stephen eenvoudigweg niet laten huilen en ik zou hem *nooit* een tik op zijn vingers kunnen geven, want dan zou hij nog meer huilen en ik kon zijn lijden niet verdragen.